

**Om uitsluitend te dienen
in bestuurszaken**

Nr. van het arrest

Nr. Corr. Folio

Nr. 2004 CV 82 van het parket

Nr. 2004 BC 270 van de griffie

ARREST

Het Hof van Beroep te Brussel, 15^{de} kamer,

zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest:

In zake van het Openbaar Ministerie en van :

DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR, bevoegd voor het grondgebied van de provincie Vlaams-Brabant, handelend in naam van het Vlaamse Gewest, met burelen te 3000 Leuven, Dirk Boutsgebouw, Diestsepoort 6 bus 93,

eiser tot herstel,
vertegenwoordigd door meester _____, advocaat aan de balie van _____

tegen :

_____ geboren te _____ op _____
wonende te _____

beklaagde,
vertegenwoordigd door meester _____, advocaat aan de
balie van _____

Beklaagd te:

_____ op het goed gelegen _____ gekadaastreerd
groot resp. 14,82 are en 04,49 eigendom van _____ **krach-**
tens een akte van aankoop verleden op 29 maart 1976 door _____ **notaris**
te _____ overgeschreven te _____ op 12 april 1976,

A.

I. Tussen niet nader gekende datum en 8 september 2000

In overtreding van art. 44-64 en 65 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, en de artikelen 42 en 66 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, thans strafbaar door de art. 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, zonder voorafgaande uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen voor de periode tot 01.05.2000

en

in overtreding van de art. 99, 101, 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd bij decreet van de Vlaamse Raad van 13 juli 2001, bepaalde handelingen, werken of wijzigingen te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden zonder voorafgaande uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn of schorsing van de vergunning, voor de periode van 01.05.2000 tot 08.09.2000

het plaatsen van een niet vergunde container, als zijnde een constructie voor opslag van materialen die steun vindt op de grond en bestemd is om ter plaatse te blijven staan

II. Sedert 8 september 2000 tot 17 december 2002

In overtreding van de art. 99, 101, 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd bij decreet van de Vlaamse Raad van 13 juli 2001, bepaalde handelingen, werken of wijzigingen te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden zonder voorafgaande uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn of schorsing van de vergunning, de toestand geschapen door de onder tentoonstelling A I beschreven werken in stand te hebben gehouden.

B. van 7 september 2000 tot 17 december 2003

Bij inbreuk op de artikelen 56, 58 en 59 van het Decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen, geldend voor het Vlaamse gewest en bij inbreuk op de artikelen 39 § 1 en 41 bis § 1 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en gelet op artikel 43 § 1 van het Besluit van de Vlaamse Executieve houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning dd. 6 februari 1991, en op zijn Bijlagen onder nummer 1.2 de voorschriften, vastgesteld door of krachtens bovengenoemde decreten of de voorschriften van de verleende vergunning te hebben overtreden, in casu namelijk: zonder vergunning autowrakken, oud ijzer en rommel op te slaan, terwijl hiervoor een vergunning vereist is.

C. meermaals tussen 29 maart 2000 en 17 december 2003

Landelijke of stedelijke afsluitingen uit welke materialen ook gemaakt, geheel of ten dele te hebben vernield namelijk ten nadele van de heer: het vernielen van dakpannen en een regengoot aan paardestallen.

Gezien de hogere beroepen ingesteld op :

- 12 februari 2004 door de beklaagde en dit tegen alle beschikkingen;
- 16 februari 2004 door het openbaar ministerie tegen de beklaagde;

tegen een vonnis uitgesproken na tegenspraak door de 21^{ste} kamer van de correctionele rechtbank te Leuven d.d. 30 januari 2004 dat zegt dat feiten van de tenlasteleggingen A1 en A11 niet bewezen geacht worden doch de overige tenlasteleggingen wel bewezen voorkomen;

Derhalve :

- op strafrechtelijk gebied:

Spreekt de beklaagde vrij van de tenlasteleggingen onder A1 en A11.

Verklaart de vordering in herstel van de stedenbouwkundige inspecteur d.d. 4 februari 2002 ongegrond.

Verklaart de betichtingen onder B en C bewezen en gelast de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor de duur van drie jaar onder de voorwaarden : binnen de zes maanden van het definitief worden van huidig vonnis het terrein gelegen te , deels te ontruimen en enkel erop te laten : landbouwtractoren en effectief landbouwalaam en zulks enkel voor de tijd noodzakelijk voor het herstel.

Veroordeelt de beklaagde tot:

- een vergoeding van 25 euro;
- de kosten : 2/3 van 125,39 euro (1/3 t.l.v. de Staat);

Zegt voor recht dat melding van dit vonnis zal gemaakt worden in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor

Zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven overeenkomstig art. 160 en ingeschreven in het register van de vergunningen overeenkomstig art. 161 Decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening.

Gelet op het tussenarrest van deze kamer van 17 april 2012.

Gehoord het verslag van voorzitter

Gehoord de eiser tot herstel in zijn middelen zoals ter zitting ontwikkeld door meester

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de beklaagde in zijn middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester

Gezien de conclusies en stukken van partijen.

De hogere beroepen werden regelmatig naar vorm en tijdig ingesteld.

Het hoger beroep van de beklaagde, in zoverre gericht tegen de strafrechtelijke beschikkingen nopens de tenlasteleggingen waarvoor vrijgesproken, is niet ontvankelijk bij gebreke aan belang.

De hogere beroepen zijn voor het overige ontvankelijk.

Op strafrechtelijk gebied

Bij tussenarrest d.d. 17 april 2012 werden de partijen uitgenodigd zich te verdedigen nopens de heromschrijving van de periode van de tenlastelegging sub A. I, meer bepaald tussen 8 september 2000 en 8 februari 2001, hetgeen gebeurde op de zitting van 16 oktober 2012.

Door deze heromschrijving worden dezelfde feiten beoogd als deze onder de oorspronkelijke tenlastelegging.

Het staat vast dat van het bestaan van de container op het kwestieuze goed slechts voor de eerste maal melding wordt gemaakt in het proces-verbaal d.d. 8 februari 2001 en er hiervan nog geen sprake was in het schrijven van de burgerlijke partijen d.d. 8 september 2000 noch dat er enig spoor van was op de foto's gevoegd bij die brief.

Ter zitting van het hof, respectievelijk op de zitting van d.d. 10 januari 2012 en 14 februari 2012, werden partijen uitgenodigd zich te verdedigen met betrekking tot een eventuele herkwalificatie van deze tenlastelegging naar art. 4.2.1.1. a of art. 4.2.1.1. b (op vraag van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna VCRO genoemd), strafbaar gesteld bij art. 6.1.1.1 van de VCRO.

De beklaagde heeft zich vervolgens nopens deze heromschrijvingen kunnen verdedigen.

Met betrekking tot het aan de beklaagde ten laste gelegde instandhoudingsmisdrijf sub A. II staat het vast dat met ingang van 22 augustus 2003, datum waarop artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003) in werking is getreden, het in stand houden van inbreuken, vermeld in art. 6.1.1. eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° VCRO, geen misdrijf is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik niet gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Volgens het Gewestplan (K.B. d.d. 7 april 1977) is het onroerend goed, waarop de container zich bevindt, gelegen in agrarisch gebied, zijnde niet ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Op het ogenblik waarop de strafvordering bij betekening van de dagvaarding d.d. 3 november 2003, overgeschreven op het hypotheekkantoor op 6 november 2003, voor de eerste rechter werd aanhangig gemaakt, was de strafbaarstelling van de tenlastelegging sub A.II reeds opgeheven zodat de strafvordering nopens deze tenlastelegging niet ontvankelijk is.

Teneinde aldus de verjaring na te gaan van de huidige strafvordering, ervan uitgaande dat de tenlasteleggingen sub A.I, B en C een voortgezet misdrijf uitmaken en vertrekkend van 16 december 2003, zijnde de meest ongunstige veronderstelling voor de beklaagde, als tijdsbepaling van het laatste feit, komt het hof tot de vaststelling dat de laatste nuttige stuitingsdaad bepaald wordt op 11 maart 2004, zijnde de overmaking door de procureur des Konings van het dossier aan de heer hoofdgriffier van het hof van beroep te Brussel.

Rekening houdend met de periode die verlopen is tussen deze laatste nuttige stuitingsdaad en de eerste vaststelling voor dit hof van beroep op 10 januari 2012, zijnde bijna acht jaar, dient vastgesteld te worden dat de strafvordering m.b.t. voormelde tenlasteleggingen reeds verjaard was op deze laatste datum dus vóór de zaak vastgesteld werd voor dit hof.

Wat de herstellvordering betreft

Teneinde de rechten van verdediging van de beklaagde optimaal te vrijwaren, wordt met de foto, zoals gevoegd bij de conclusie d.d. 14 februari 2012 en 16 oktober 2012 van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, geen rekening gehouden en wordt deze uit de debatten geweerd.

De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur heeft bij schrijven d.d. 4 februari 2002 de verwijdering van de container, met inbegrip van eventuele funderingen en bevoeringen, en het opruimen van alle sloopaafval als herstellvordering aan de procureur des Konings geformuleerd.

Voor zover het oprichtingsmisdrijf sub A.I m.b.t. de container in hoofde van de beklaagde bewezen is, kan hem nog een herstelmaatregel opgelegd worden op grond van dit misdrijf nu op het ogenblik dat deze herstellvordering bij de rechter werd ingeleid op de zitting van 19 december 2003, deze herstellvordering gedragen werd door een ontvankelijke strafvordering van tenlastelegging sub A.I, die op dat ogenblik nog niet verjaard was, zodat de herstellvordering, als accessorium van de strafvordering, tijdig werd ingesteld.

Het hof is van oordeel dat deze tenlastelegging sub A.I dient geherkwalificeerd te worden naar art. 4.2.1.1.a VCRO nu de desbetreffende container duidelijk een constructie betreft zoals bedoeld in de wet van toepassing zijnde op het ogenblik der feiten als in het huidige toepasselijke art. 4.1.1.3° VCRO.

Uit de foto, zoals gevoegd bij het proces-verbaal, bevattende de vaststellingen gedaan op 17 januari 2002 ter plaatse door de verbaalsanten, en uit de foto gevoegd bij het proces-verbaal van vaststelling d.d. 4 mei 2012 blijkt duidelijk

dat het inzake gaat om een bouwwerk of een vaste inrichting, op de grond steunend omwille van de stabiliteit, en bestemd om ter plaatse te blijven staan, ook al kan het goed verplaatst worden.

Terecht werpt de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur op dat het niet is omdat de container op twee assen met wielen is geplaatst dat deze niet vergunningsplichtig zou zijn.

Daarenboven is het ten onrechte dat de beklagde vooropstelt dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur dient aan te tonen dat de container de voorbije jaren niet verplaatst werd.

De container inzake wordt als constructie bestempeld vanwege het feit dat deze op de grond steunt vanwege de stabiliteit en bestemd is ter plaatse te blijven staan (zie art. 4.1.1.3° VCRO), ook al zou deze eventueel op een bepaald ogenblik verplaatst zijn of worden.

Uit de controles ter plaatse, respectievelijk op 23 februari 2001 en 5 maart 2001, blijkt dat de container, die op 24 januari 2001 werd aangetroffen, nog steeds op dezelfde plaats stond.

Eveneens uit de foto gevoegd bij het proces-verbaal van vaststelling d.d. 4 mei 2012 blijkt duidelijk dat het hier geen "landbouwvoertuig" betreft waarmee de beklagde heen en weer naar zijn akkers rijdt of naar andere plaatsen, zoals hij voorhield in zijn verklaring d.d. 24 juni 2002.

Terecht wijst de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur op het feit dat de beklagde zich niet kan beroepen op art. 2.4 van het BPA van (M.B. 16 september 2005) nu volgens het proces-verbaal d.d. 4 mei 2012 en de daarbij gevoegde schets blijkt dat de container zich grotendeels bevindt in de zone voor bedrijvigheid zonder bebouwing zodat hij tevens in strijd staat met de bepalingen van dit BPA.

Eveneens terecht stelt de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur dat de beklagde zich niet op art. 1.4 van het Besluit van de Vlaamse Regering tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (in werking getreden op 1 december 2010) kan beroepen tenzij zijn stelling (namelijk dat de container niet vergunningsplichtig is) te ondersteunen nu deze bepaling enkel van toepassing is in zoverre de handeling niet in strijd is met een BPA, hetgeen inzake wel het geval is.

Aan de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door het misdrijf is blijkbaar nog geen einde gesteld gelet op het proces-verbaal van vaststelling d.d. 4 mei 2012 en nu niet wordt voorgehouden dat de container verwijderd werd noch dat er een regularisatievergunning wordt voorgebracht.

De door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur gevorderde herstelmaatregel is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen.

Het hof is van oordeel dat, in acht genomen de motieven aangehaald in de herstellvordering, zij niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door de uitvoering van de gevorderde verwijdering weegt op tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit.

Tot de herstellvordering werd tevens beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften.

Het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskening van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij strookt met de wet.

Ten onrechte werpt de beklaagde op dat, nu de strafvordering vervallen is door verjaring, geen herstel meer kan bevolen worden gelet op het karakter van straf van die vordering.

De herstellvordering, zoals de teruggave bedoeld in artikel 44 Sw., beoogt de beëindiging van een met de strafwet strijdige toestand, meer bepaald van de aantasting van de goede ruimtelijke ordening die door het stedenbouwmisdrif is ontstaan.

Ondanks deze voormelde verjaring bestaat de door dit stedenbouwmisdrif veroorzaakte schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening nog en moet daaraan nog een einde gesteld te worden.

De gevorderde dwangsom per dag vertraging wordt opgelegd nu uit de behandeling van de zaak en het strafdossier blijkt dat er reden is om aan te nemen dat de heer niet vrijwillig zal overgaan tot dat herstel.

De op te leggen dwangsom moet hem er toe aanzetten het rechterlijk bevel effectief uit te voeren of te doen uitvoeren binnen de in functie van de omvang van het herstel hierna bepaalde termijn.

De termijn van ZES MAANDEN voor de uitvoering van het herstel komt gepast voor rekening houdend met de aard van de kwestieuze uit te voeren werken.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK;

Gelet op de in het bestreden vonnis door de eerste rechter aangehaalde wetsartikelen, als ook de artikelen :

- 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering;
- 21 v/m 28 V.T. Strafvordering;
- 33 Programmawet van 5 augustus 2003;
- 84 Hypotheekwet;

Weert de foto opgenomen in de conclusie d.d. 14 februari 2012 en 16 oktober 2012 van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur uit de debatten;

Verklaart het hoger beroep van de beklaagde, in zoverre gericht tegen de strafrechtelijke beschikkingen nopens de tenlasteleggingen waarvoor vrijgesproken, niet-ontvankelijk;

Verklaart de hogere beroepen voor het overige ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied :

Doet het bestreden vonnis teniet en opnieuw rechtsprekend:

Verklaart de strafvordering van tenlastelegging sub A.II niet-ontvankelijk;

Verklaart de strafvordering van tenlasteleggingen sub A.I, B en C vervallen door verjaring;

Wat de herstellvordering betreft :

Doet het bestreden vonnis teniet en opnieuw rechtsprekend:

Beveelt aan de beklaagde an het nageel te aan de
gekadaastreerd binnen een termijn van
ZES MAANDEN vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, wat betekent het verwijderen van de container, met inbegrip van eventuele funderingen, en opruimen van alle sloopafval, onder verbeurte van een dwangsom van 50 euro per dag vertraging, zonder dat een bijkomende termijn in de zin van art. 1385bis Ger.W. wordt toegekend;

Zegt voor recht dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van In geval het arrest niet vrijwillig
wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien overeenkomstig hetgeen bepaald is in artikel 6.1.46 VCRO;

Verstaat dat deze eindbeslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven wordt op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten van beide aanleggen, deze in eerste aanleg begroot op 125,39 euro en deze in graad van hoger beroep bepaald op 97,24 euro, vaststellend dat deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf sub A.I.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 13 november 2012, waar aanwezig waren :

-
-
-

raadsheer d.d. voorzitter,
raadsheer,
raadsheer,
advocaat-generaal,
griffier.